

# Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 12.

Tredie Session.

12te Møde.

Freedagen den 24de October.

(Forts.)

**Finantsministeren** (fortsat): Nu er det vel fuldkommen sandt, at Enhver er berettiget til at sige: „Siden jeg ikke kan faae Oplysning om det Punkt, som jeg nu engang vil have Oplysning om, saa stemmer jeg imod Lovforslaget.“ Ganske vist! Men jeg troer kun ikke, at man derfor er berettiget til at henvende Bepreidelser til vedkommende Minister eller hans Eftermand, fordi han ikke er i Stand til, til Punkt og Prikke at oplyse om, hvorfor Sagen netop er bleven tagen paa den Maade og ikke paa nogen anden. Er der Anledning til at antage, at Staten har tabt Noget, eller at der har fundet nogen uretlig Fremgangsmaade Sted fra den forrige Ministers Side ved at vælge denne Behandlingsmaade af Sagen og ikke en anden, ja, saa veed jo Rigsdagen, hvilke Midler Grundloven lægger i dens Haand. Er dette derimod ikke Tilfældet, saa forekommer det mig, at man kun har Anledning til at overveie, om man, efter hvad der foreligger, tør troe, at Statskassens Larv tilstrækkeligt er varetaget ved, hvad der er skeet, og finder man ikke det, saa bør man stemme mod Loven. Men man bør brede ikke Regjeringen, at den ikke er istand til fuldstændigt at oplyse det, som kun var Gjenstand for et individuelt Skjøn for den vedkommende Minister. Forøvrigt maa jeg, da man her er kommen mere ind paa den constitutionelle Regjerings-Maffineri, end maaskee denne Sag turde give Anledning til, meget beklage, at den ærede Landstingsmand, der saa høilig besidderede denne Oplysning, ikke er bleven Medlem af Udvalget; thi saa kunde

ialfald den ærede Landstingsmand have bevirket, at Udvalget havde gjort, hvad der er Skik og Brug andre Steder, nemlig have æffet denne Oplysning, naar den ansaaes for saa vigtig, af selve den forrige Indenrigsminister; thi kun af ham personlig kunde man modtage fuldstændig Oplysning om hans individuelle Bevæggrund til at tage Sagen paa den Maade, den nu foreligger.

**Rirk:** Ja, jeg skal, uden at betynde min Samvittighed, afgive et bestemt Nei imod Loven, for det Første, fordi jeg finder, at Den ikke bør sælges til Arvefæste, og for det Andet, fordi jeg efter de Vittringer, den ærede Minister lod falde, finder, at Kjøbesummen er altfor høj. Der blev yttret, at den Mand, der kjøbte Den, skulde have ondt ved at bringe nogen Fordeel ud af Den, og hvis han bragte nogen ud af den, vilde det falde ham meget suurt. Jeg troer ikke, at man paa en Tid, hvor vi antage andre Principer for Fæstegodsets Overtagelse, bør søge at modtage et Bud, der i og for sig maa anses for at være altfor høit, og det har jo den høitærede Minister selv erklæret (Indenrigsministeren: Nei!). Jeg skal derfor, ligesom den ærede 1ste Landstingsmand for 3de Kreds (Kierkegaard), afgive et bestemt Nei imod Loven.

**Indenrigsministeren:** Jeg maa dog, med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler yttrede, tillade mig at bemærke, at det er en Felttagelse. Jeg har ikke sagt, at Budet var meget for høit. Jeg sagde derimod, at jeg troede, at det var et Bud, Enhver kunde tilraade det ærede Thing at antage, uden at man derved kunde paadrage sig noget Ansvar. Men jeg har ikke sagt, at, dersom det var muligt at udbringe et Par Tusinde Rigsdaler mere af Den, vilde jeg ikke tilraade det, fordi